

TINE MLINARIČ

Daljave in bližine

Anima

Zgodba,
ki ni od tod,
ki popotuje drugam,
je kakor tujka –
slutljiva.

V barvah hrepenenja,
njena roža
cveti –
predrugje.

Ko boli

Mlinar,
tvoj najemnik sem,
ki presipam žita.
Na kamnih,
staro je skelelo.

Na koncih
gredlja,
na izstopih,
se je smejalo mlado –
ki pa *spet* boli.

Na lesu mlina spim.
Visim.
Skozi porodni šiv
in iz bolečin
se tešim.

Magdalena

S solzami je močila
minulost
in s kodri brisala
ponovljivost,
ljubila je –
kakor
zagrešila.

Hotenje
je veselje,
ki se dela
na nekočnem
in zdajšnjem –
ljubečem.

Ptičja hrana Hotenje

Blagoslov

Otrok s sivo brado
odkriva
zaklade,
v daljnih bregih
koplje rudo,
v najemni prsti
greblje
po semenih,

v svojih
jih razkrije,
lepa jedrca –
ki ga bodo odtlej
redila.

Tisti,
ki je ljubil bolj
kot oni,
ki se mu ne-ljubi –
se ni
na-ljubil.

Tisti,
ki se ni do-ljubil,
je,
kakor bi bil s pol srca.
Tistemu se ljubi
še naprej ljubiti –

ad vse stvari
sveta.

Cedil sem med,
vmešal moko
in jelenovo sol.
Oblikoval srce.
Vstavil v prsi.
Vanje speljal
reko.

Na njenih brežinah
použil,
kar vodno telo
preliva
čezse.

Kreacije

Rad bi jedel
kar pridelam
na svojih gredicah
in kahal
na domačem ognjišču –
krompir v oblicah.

O, da bi pritacal
na papir A4:
žličniki v loncu
porodne
vode
se dvignili
v pesem.

Le pritecite,
besede,
saj ste me ve,
ne jaz vas –
poiskale.

Tabernakelj Zimska idila

Vstopimo
skozi prva vrata,
odprimo
druga –
v novo veselje,

ki bo prišlo,
ko ne bomo sami
in nihče z nami
na tretjem mostu
tromostovja
pred zadnjimi vrati,
ki jih ni,
in so naša last –

mi pa v barvah.

Belina
snega
je
pobelila
duha.

Novoletna voščilnica

Bolj kot z lasmi
med prsti,

dlje kot sežejo dlani
v prsi,

se razcveta leča –
v duši.

Povabilo

Kot iz jabolka
se je slišalo
ali iz grajskih soban,
a ni nihče
spregovoril.

Niso bili glagoli,
ki bi grabili telesa.
Bili so samostalniki
v tenjah murskih
vrb.

Kot pomladne mačice
v deških rokah
je prinašalo
sredi maja
in vlažilo papir.

V predverju jezika
naplavljaljo –
deželo
iz besed.

Resnična pesem

Sem zabredel v Kosovelov kraj
ali v vrt,
v katerem Barbara zaliva
rože,
ki jih Josip ognjeno
sadi?

Morebiti
pa je On,
kraški Narcis,
z mano
na Muri ribaril –

resnično pesem
s peresom
murskih brzic.

Rože samoraslice

Kot pri Vodušku
najlepše so zrasle
na gnoju,
iz zimskih gomil
v majske
brazde,
samoraslice.

Cvetu cvet
postale.
In se drugim
darovale.

Vstajenjska Klic srca Efeta*

Pogrebci so kopali,
s pepelom nakracali,
adijo,
so zapeli,
zdaj te več
ni.

V mrkem kraju
iz kmičnih
bradavic,
na ustju
grla,
v svetlost –
hrepniš.

Nisem videl Jezusa –
jokati.
V prijatelju
sem slišal
otroka,
šlo
je po moško.

Ko je jokal
zanj,
ki ga ni bilo,
in je bil –
klic srca.

Na oknih
ledenijo rože –
nekdo jim je izpraskal cvetni
prah,
ga potrosil po tečajih
svojih vrat,
da se za druge
na stežaj
odprejo,
in skoznje izstopajo
množinasti.

* hebrejsko, odpri se

Psalm vaške sirote

Papež bo umrl,
ker se trese,
ker ga boli,
scela
in po delih.

Ko je papež umiral,
je Štefka
jedla okusno šunko,
v lačnem
vrtu Boga,

ki se hrani od nje
scela
in ona
od njega –
po *drobtinicah*.

Kakor murina bolečina

Na Veronikin prt
se je usedla
črna
ptica,
ki razpira krila
v vetru –
in je ne odnaša.

Ni nas zapustila,
ne mi nje.
V čarnost
se je ovila –
kakor Murina
bolečina.